

то носеше избоденны тѣ му очи на длань-тѣ си, които му показа и рече: не скърби Стефане ето очи тѣ ти. И той като ся събуди осѣти голѣмо облегченіе, и благодареше Бога. Послѣ го заточиха въ Костантинополь въ мѣнастыря вседержителя съ двѣ тѣ му дѣца, гдѣто живѣше много свято, за това го обычаше Костантинопольскій царь и много пѣти го выкаше на обѣдъ и на разговоръ. Той подбодѣ царь-тѣ та истреби Варлаамовѣ тѣ ересь, коя то смущаваше Христіанскѣ тѣ церквѣ. Но въ пятѣ тѣ годинѣ отъ заточеніе то си, срѣщо празникъ-тѣ на святаго Николая, като сѣдеше на бдѣніе и задрема, виде святаго Николая, който му кръстоса лице то, опрѣ си прѣсты тѣ на очи тѣ му, и рече: Иисусъ Христосъ ти дава на очи тѣ пѣрвѣ тѣ свѣтлинѣ. Той като ся събуди и прогледа, дойде подиръ церквѣ въ келиѣ тѣ, падна на земля та и благодареше Бога, но никой не знаеше че види. Подиръ двѣ години баща му като чу неговы тѣ добрины, повыка го въ Сърбія, и ся примири. А подиръ смърть-тѣ му, Стефанъ ся показа че види и ся воцари. На него стана Михаилъ царь Българскій съ голѣмѣ силѣ и гордость, кому то Стефанъ писа да ся благодари съ своята земля, която му Богъ далъ, да не жѣлае чуждѣ тѣ и да не пролива толко чѣловѣческѣ кръвь, за която ще дава отвѣтъ на Бога. А Михаилъ ся разлюти и рече: утре ако не дойде Стефанъ тука да ми ся покори, вързанъ ще го доведѣ и ще го погубѣ. Това Стефанъ като чу, въздѣхнѣ и рече: Богъ ми е помощникъ, зашто да ся боѣ отъ чѣловѣкъ. Тога повелѣ на воеводы тѣ да редѣтъ войскѣ тѣ и рече: чада!